

for Latter. Doktoren, der trods sin Klumpfod var stærk som en ung Stud, trængte Broderen ind mod Væggen. Men pludselig slap de hinanden med et forskrækket »Hys!« — De hørte Drønet af Frøken Martinsens Skridt ude fra Køkkengangen.

»Ind til mig!« sagde Præsten.

De gik ind i den store, trefags Havestue, der var indrettet til Studereværelse.

Som alle Præstegaardens Stuer gjorde den et halvtomt og fattigt Indtryk. En lille Petroleumslampe var stillet hen paa en højbenet Fyrretræs Pult og lyste blegt ned paa Skraalaagets grønne Klæde. Den øvrige Del af Stuen laa i Halvmørke. Paa Væggen ovenover Pulten hang et stort Kristusbillede indrammet af friskt Bøgeløv. Det var Faderens gamle Bedepult, som Sønnen holdt i Ære. Under dette tornekrønde Kristushoved havde Jørgen Skolelærer to Gange daglig holdt Andagt med sine Børn. Her stod han i sine sidste Aar saa mangelangstfuld Nat med det skæggede Hoved begravet i Hænderne og tryglede om Fred.

Døren ud til Haven stod aaben. Aftenen var lun og stille. En Nattergal sad et Sted derude og gav sig lidenskabeligt hen i sin Musik. De to Brødre stod et Øjeblik i Døren og hørte paa dens sørgmodige Triller. Saa satte Doktoren sig overskrævs paa en Rørstol og klemte Hænderne om Rygstødet.